

Sygn. akt V CNP 10/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi "S." [...] z siedzibą w W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 czerwca 2010 r., sygn. akt II Ca [...]

w sprawie z powództwa E. B. i H. B.

przeciwko "S." [...] z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 września 2009 r. Sąd Rejonowy w W. zasądził od pozwanej S. na rzecz powodów kwotę 8 295 zł, wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Apelację pozwanej od tego wyroku Sąd Okręgowy oddalił wyrokiem z dnia 23 czerwca 2010 r.

Pozwana w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 czerwca 2010 r. zarzuciła naruszenie z art. 58 § 1 i 3 k.c. w zw. z art. 20 § 2 i art. 153 § 1 prawa spółdzielczego, art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z § 4 punkt 1, 2, 4 umowy inwestycyjnej łączącej strony a także art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji, oraz naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu w zasadzie drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Zasadą jest, że prawomocność, tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie ewentualnie jest dotknięte. Dlatego przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji oraz naturę władzy sądowniczej. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z jej istoty, ale często z pojęć niedookreślonych, czy klauzul generalnych. W związku z tym w teorii prawa trafnie przyjmuje się istnienie tzw. luzu decyzyjnego, który oznacza możliwość wyboru przez sędziego jednego z możliwych rozwiązań.

Poza tym treść orzeczenia zależy od wyników wykładni, które mogą być różne w zależności od przedmiotu i stosowanych jej metod. W związku z otwartością semantyczną języka w tym także języka prawnego mogą mieć

miejsce różne poprawne z punktu widzenia metod interpretacji. Z tych przyczyn tezę o istnieniu jedynego trafnego orzeczenia należy odrzucić. Dlatego też należy uznać, że różnej treści orzeczenia wydane w podobnej sprawie mogą być „zgodne z prawem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1991 r., III ARN 32/91, PUG 1992, nr 2-3, poz. 4).

Z tych wszystkich względów definicja bezprawności dotycząca art. 424¹ § 1 k.p.c. jest nieco odmienna od tego ogólnego pojęcia funkcjonującego na gruncie prawa materialnego i procesowego. Prawomocne orzeczenie jest niezgodne z prawem, gdy jest sprzeczne z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05 OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 14 grudnia 2006 r., I BP 13/06, M. P.Pr. 2007, nr 5, poz. 253). Przy ocenie więc, czy skarga jest oczywiście bezzasadna należy uwzględnić „obostrzone” pojęcie bezprawności orzeczenia w rozumieniu art. 424¹ k.p.c.

Z uzasadnienia skargi wynika, że przede wszystkim jest ona oparta na błędnym ustaleniu daty zawarcia przez strony umowy inwestycyjnej w dniu 10 stycznia 2005 r. Tymczasem, podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 424⁴ *in fine* k.p.c.).

Sąd Najwyższy był związany dokonanymi ustaleniami stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku (art. 424¹² k.p.c. w zw. z art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a na ich podstawie brak podstaw do przyjęcia, aby naruszenie powołanych w skardze przepisów prawa materialnego miało kwalifikowany, elementarny oraz oczywisty charakter, a więc aby można było zaskarżonemu orzeczeniu przypisać cechy bezprawności w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. k.p.c.

Ze wskazanych względów na podstawie określonej w art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.